

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVE O.

LETNIK XLI.

1921.

ŠTEVILKA 7.

MIRAN JARC:

TIHE PESMI.

I.

Zastrta so okna gradičev in vil zapuščenih,
tišine nad jezerom nič več ne drami klavir,
ki nanj ob popoldnevih trudnih od solnca
roki prebeli sta tipkali zveneča pisma ljubavna.

Kje je dekle zdaj, kam izdrhtela so njena pisma zveneča?
Ne daje odgovora pokrajina molčeča ...
Nebo se le zlato smeji, smeji.

II.

Ne beli se na vrtu kraljičina, roža sred rož,
ne trosi v zamišljeni kraj se smeh mlade družbe,
v ozračje ne plove več vonjev mlačno sozvočje ...

Čakajo, čakajo divno razcveli vrtovi ...
kakor spomini pošumeva drevje.
Postoj: morda boš čul šepetanje davnih dni.

III.

Nekoč je pod balkonom dvorca v mesečini
vzdihaval kakor trubadur poet neznani
in tožil luni, česar smel ni njej.

A ona je žarela v družbi izbrani,
v dvorani bleskoviti, ki se v srebrnini
jezerski je zrcalila.

Skrivnostno pošumeva to vodovje,
kot da je vsrkalo šepeče vseh noči,
ki zdaj jih poznemu popotniku razkriva.

IV.

Prešerno drsi naš čoln po solnčni gladini...
Smeh, kriki, dovtipi zajedajo se v jezersko svetišče
nekdanjosti kakor krme ostrina v valčkov zrcalo.

Li slutimo težke odmeve, ki jih razkriva ta kraj,
ljubezni obljube, odpovedi, vzdihov obupa,
ki vgasnili so v šumotanju valov razigranih?

Prešerno drsi naš čoln po solnčni gladini...

V.

Le vi ste griči, gozdi... vedno isti,
le ti skrivnostno jezero si vekovito,
le tvoj smehljaj, nebo, je v sebi zaokrožen.

Mi pa s strmečimi očmi smo hip samo objeli,
vtelesili le srčno bol z besedo trudno,
z rokami koprnečimi le vzdih razpregli
smo po vesoljstvu.

In rod za rodom se iz tebe vzpenja
o zemlja, rod za rodom v tebi izginja,
spet nov rod z mislimi vsemir prešinja.

Vse melodije, kriki, slutnje, sni —
odsevi ognja svetega, ki v tebi, človek tli.

*em, če je ta sploh poezija - ta prozaičen proizvod? Kje je v
meter - nje same pisme?
čet: 14/7*